

Katie Piper

*De littekens van
mijn leven*

Proloog

Het was een doodgewone spiegel, een ronde glasplaat in een lijst van witte kunststof, maar toen ik mijn hand ernaar uitstak, beefde die.

‘Neem rustig de tijd, Katie,’ zei mijn psycholoog Lisa vriendelijk. ‘Kijk eerst naar je borst en ga dan langzaam, centimeter voor centimeter, omhoog.’

Maar ik hield niet van half werk – dat was nooit iets voor mij geweest en daar zouden een paar paarse vlekken op mijn wangen geen verandering in brengen. Ik bedoel, hoe erg kon mijn gezicht nou veranderd zijn? Het was misschien rood en er zaten wat littekens op, maar ik zou toch nog gewoon op mezelf lijken? Ik haalde diep adem en bracht de spiegel voor mijn gezicht.

Van het ene op het andere moment werd dat doodgewone spiegelkje een venster op de hel.

Daarin wachtte mij de afschuwelijkste aanblik die ik ooit had gezien. Mijn huid was vuurrood en traande als vlees dat in de etalage van een slagerij hangt. Mijn oogleden waren dik en daaronder staken mijn oogballen als twee cartoonachtige bollen naar voren. Mijn lippen waren opgezwollen als worstjes en mijn wimpers en wenkbrauwen waren verdwenen. Ik deinsde achteruit, want ik herkende het gezicht dat me aankeek niet.

Dat ben ik niet, dacht ik, niet in staat te begrijpen wat ik zag. Hebben ze me soms een kapotte spiegel gegeven? Of laten ze me een foto van iemand anders zien?

Ik staarde de onbekende in de spiegel aan zonder me te verroeren en bestudeerde elk minuscuul onderdeel van het verminkte ge-

zicht. Mijn linkeroogbol, die er melkachtig en troebel uitzag. De kring van rauw vlees om mijn linkeroor. Het verschrompelde heuveltje waarin mijn neus was veranderd. Mijn wangen, die in mijn schedel waren weggezonden: mijn gezicht was als kaarsvet in mijn hals weggesmolten.

Het ongelof dat ik tot dan toe had gevoeld en mijn radeloze ontkenning waren aan diggelen geslagen. Ik was geen model en geen televisiepresentatrice meer. Hoe kon dat ook als ik er zo uitzag?

‘Nee,’ jammerde ik, en mijn borst ging zwaar op en neer van het snikken. Maar er kwamen geen tranen: mijn verwoeste ogen konden niet eens meer huilen.

Wat heb je met me gedaan, kermde ik vanbinnen. Waar is mijn gezicht? Haal het uit de vuilnisbak en geef het me terug, nu meteen. Ik repareer het zelf wel.

‘Je staat nog aan het begin, liefje,’ zei mijn vader troostend.

‘Zo blijf je er niet altijd uitzien,’ voegde Lisa eraan toe.

Maar ik hoorde alleen maar het bonken van mijn hart en het suizen van het bloed in mijn hoofd; hun stemmen klonken heel ver weg. Hoewel ik daar zat en geen woord zei, krijste ik het in gedachten uit. Ik krijste om mijn mooie gestolen gezicht, maar dat was voor altijd verdwenen.

Een hoofd vol dromen

Met een diadeem van goudkleurig plastic om mijn pluizige blonde haar liet ik mijn rode cape zovend om me heen draaien.

‘Zeg eens “cheese”, Katie,’ zei mijn vader, terwijl hij in zijn camera tuurde.

‘Ik ben Katie niet, stommerd, ik ben She-Ra!’ giechelde ik, terwijl hij erop los kieke. ‘Ik ben de tweelingzus van He-Man. De Princess of Power!’

Het was een zonnige voorjaarsdag in onze lommerrijke achtertuin en ik probeerde mijn gloednieuwe verkleedkostuum uit.

‘Neem je nog een foto, pap?’ Ik straalde, draaide als een derwisj in het rond en liet mijn cape om me heen dansen. Ik tolde maar in het rond en de narcissen en margrietten zoefden in een waas van geel en wit aan me voorbij. Ik was pas drie of vier, maar ik vond het toen al leuk als er foto’s van me werden genomen.

Ik ben geboren in een rustig dorp in Hampshire, in 1983, en ik heb een idyllische jeugd gehad. Mijn vader, David, had een kapperszaak en mijn moeder, Diane, was onderwijzeres. Ze waren dol op mijn oudere broer Paul, mijn jongere zusje Suzy en mij.

Ik was een ondeugende kletskaus, voortdurend uit op avontuur, en ik was dol op verkleeden. Mijn geliefde She-Ra-outfit, oude kleren van mijn moeder, mijn cowgirlkostuum, plastic oorhangers, haarspeldjes met glitter, mooie jurkjes met kanten kraagjes. ‘Wat ben je toch een plaatje,’ zeiden de mensen dan met een glimlach als ik prachtig uitgedost mijn kamer uit kwam.

Niet dat ik er ooit echt over nadacht, nee, ik vond het gewoon heerlijk om in het middelpunt van de belangstelling te staan, en ik

voerde voortdurend stukjes voor mijn ouders op. Met Kerstmis ronselde ik Suzy en Paul altijd om in een kerstspel mee te spelen, maar weigerde dan pertinent om hun een van de grote rollen te geven. Suzy moest de ezel zijn en Paul een engel, met vitrage om zich heen, en ik nam de beste rollen voor mijn rekening, te weten Maria, Josef én het kindje Jezus. Als mijn nichtje Louise op bezoek was, werd ook zij voor mijn spelletjes gestrikt. Gewapend met een plakkerig mengsel van bloem en water zei ik dan dat we net gingen doen alsof we in een schoonheidssalon waren, waarna ik haar dik ondersmeerde met smurrie en we de slappe lach kregen. Van mijn arme poppen knipte ik het haar af en ik gaf ze een dikke laag van de beste make-up van mijn moeder, totdat ze eruitzagen als slecht geschoren travestieten.

Maar het was niet zo dat ik alleen maar hield van alles wat roze was en glinsterde. Ik was een echt vaderskindje met stoere jongensachtige trekjes, en zodra mijn vader aan een doe-het-zelfklusje begon, stond ik met een kwast in mijn hand naast hem en was ik niet meer bij hem weg te slaan. Ik hing uren als een aapje aan het dak van onze schuur of scheurde rond op mijn fiets, en als ik al viel, hilde ik nooit. Nee, ik stond gewoon op en ging verder. Ik was het zusje dat altijd vooropliep naar de schoolbus en dat het geld aan de bestuurder overhandigde. Ik was het kind dat in het zwembad in het diepe sprong en dat helemaal naar boven in het klimrek klom zonder ook maar één keer om te kijken. In die tijd was ik al heel onafhankelijk en brutaal en kende geen angst. Ik had er geen idee van dat de wereld ook slecht kon zijn.

Naarmate de jaren verstreken ging ik me nog meer uitsloven. Toen ik acht jaar was, was ik een enorme fan van Michael Jackson en de Spice Girls, en mijn vader en moeder werden mijn geboeide publiek. Op een middag nam ik, met mijn blonde haar in knotjes, voor de open haard een pose aan, geflankeerd door Louise en Suzy, en begon ik keihard ‘Wannabe’ te zingen.

We zongen totaal niet synchroon met de muziek die uit mijn cd-speler schetterde, maar in gedachten was ik Baby Spice en bestormden we het podium bij de Brit Awards.

‘Je hebt een regel overgeslagen!’ giechelde ik tegen Louise, die ik in Scary Spice had omgetoverd door haar bruine lokken tot een nep-Afro te touperen.

‘Oeps!’ zei Louise, en ze glimlachte schaapachtig. We begonnen weer te giechelen.

We paradeerden met Suzy door onze woonkamer, die een Engelse vlag om zich heen gewikkeld had, zodat zij Geri kon zijn.

‘Girl power!’ gilden we alle drie toen het liedje was afgelopen, en mijn vader en moeder begonnen te applaudisseren en te juichen.

Ik boog en mijn wangetjes waren rood van trots.

Het was niet dat ik ernaar verlangde om net zo beroemd te zijn als mijn heldinnen; ik vond het gewoon hartstikke leuk om mensen te vermaken. Ik genoot van hun glimlach, maar ook van de wetenschap dat ik hen blij had gemaakt. Ik koesterde me in de warmte van hun goedkeuring. Ik was nog te jong om al duidelijk omlijnde ambities te hebben, dus wilde ik de ene dag dierenarts worden en de volgende politieagent. Ondertussen wisselde ik de ene hobby af met de andere. Tapdansen, paardrijden, padvinderij, judo; met mijn eeuwige en ongebreidelde enthousiasme stortte ik me erop, maar mijn vader en moeder hadden de uitrusting nog niet gekocht of ik was mijn belangstelling alweer kwijt. Toch hebben ze nooit nagelaten me aan te moedigen.

‘Je kunt alles worden wat je maar wilt,’ zei mijn vader altijd tegen me, en ik geloofde hem. Ik had het gevoel dat ik onoverwinnelijk was, en ook tijdens mijn tienerjaren is mijn zelfvertrouwen op geen enkel moment aan het wankelen gebracht. Zelfs de puberteit kon mijn gevoel van eigenwaarde niet aantasten: naarmate mijn lichaam veranderde werd ik me steeds meer bewust van mijn uiterlijk. Mijn gezicht raakte zijn babyvet kwijt en ik bloeide helemaal op. Wat ben ik mooi, dacht ik verrukt, terwijl ik in de badkamer voor de spiegel mijn nieuwe jukbeenderen bekeek, mijn ver uit elkaar staande blauwe ogen en mijn grote, malle glimlach.

Op de kleuterschool had ik al veel vriendinnetjes gehad, op de basisschool kreeg ik er nog meer. Ik werd voortdurend omgeven door een schare kameraadjes en kende daardoor geen tienerang-

sten. Het leven was een feest, ook al kreeg ik voortdurend van de leraren op mijn kop omdat ik tijdens de les zat te kletsen of omdat ik schoenen met hoge hakken droeg, die ik altijd stiekem in mijn schooltas het huis uit smokkelde, om ze later aan te trekken. ‘Het is een schat van een meid, maar we zouden willen dat we haar zover kregen dat ze haar mond eens hield,’ verzuchtten mijn arme leraren altijd op de ouderavond tegen mijn ouders. Er school echter geen kwaad in mijn ondeugende gedrag; ik wilde alleen maar lol maken.

Toen ik dertien was, vond ik het nog steeds, net als toen ik klein was, leuk om het haar van mijn vriendinnen te doen en ze op te maken, zelfs als we genoeg moesten nemen met de goedkope lippenstiften die je gratis bij het tijdschrift *Sugar* kreeg, of met de mascara die we bij Boots kochten en waarvoor we allemaal geld bij elkaar hadden gelegd. Elke zaterdag trokken mijn beste vriendinnen Michelle, Carly, Nikkie, Vickie en ik ons mooiste trainingspak en onze sportschoenen aan en gingen we naar de dichtstbijzijnde stad. Terwijl we met één bord patat in een café zaten, hadden we het giechelend over van alles en nog wat. In die tijd organiseerde ik ook rommelmarkten voor een goed doel. Ik was gek op dieren, dus ik zocht voortdurend in de kasten van mijn vader en moeder naar dingen die ik kon verkopen om geld in te zamelen voor het Wereld Natuur Fonds. ‘Denk eens aan die arme zeehondjes,’ zei ik dan met een hartveroverende glimlach, terwijl ik oude kleren en tenniscaps meepikte.

We begonnen al snel ook over jongens te praten.

‘Iedereen is op Katie,’ zei Michelle op een middag plagerig. Ik gooide een patatje naar haar hoofd. En jawel hoor, in de maanden daarna lieten een heleboel jongens op school me door hun vrienden mee uit vragen. Ik was zelfverzekerd en een kletskous, dus ik vond al die aandacht helemaal niet erg, en nadat ik bij de tennisbaan wat had staan zoenen, kreeg ik op mijn veertiende verkering met ene Stephen. Mijn vader en moeder waren heel streng, maar ze hadden zich geen zorgen hoeven maken. Verder dan onderweg naar school handjes vasthouden en schuifelen in de disco, kwamen we niet.

‘God, wat ben je mooi,’ zei Stephen op een dag tegen me toen hij me een cadeautje gaf. Het was een geel hoesje voor mijn mobiele telefoon, maar in die tijd leek het wel het kostbaarste voorwerp ter wereld. Net als de meeste eerste liefdes doofde de onze binnen een paar jaar, en toen ik op mijn zestiende van school ging, hadden Stephen en ik het al uitgemaakt, maar ik was er niet de persoon naar om te gaan zitten kniezen of me over te geven aan melancholie.

Ik besloot in de voetsporen van mijn vader te treden en een driejarige cursus voor kapster en schoonheidsspecialiste te gaan volgen in Basingstoke. Dat was niet zo ver weg, dus kon ik thuis blijven wonen en er met de trein heen reizen. Ik kon autorijden, maar Basingstoke lag slechts een half uur met de trein van ons slaperige dorp vandaan, dus leek dat handiger. Toen ik er aankwam, was ik meteen enorm onder de indruk: met al die felle lichten was deze grote stad in mijn ogen een heel andere wereld. Het was hoog tijd dat ik mijn vleugels uitsloeg; ik kon niet wachten tot ik de vrijheid zou proeven.

Het studentenleven beviel me van meet af aan prima, en de andere meisjes in mijn klas waren hartstikke leuk. We hadden dolle pret als we elkaar als model gebruikten, met idiote kapsels experimenteerden en naar evenementen gingen, zoals de Clothes Show. De weken gingen voorbij en we leerden van alles, van waxen en stylen tot bruidsmake-up en massages.

Aan het eind van het semester organiseerden we voor de hele school een uitvoering van *Grease*. Ik werkte achter de schermen, hielp met de kostuums en de styling en ging daarna het toneel op als Sandy, waar ik op ‘Beauty School Dropout’ danste en playbackte. Mijn zang was nog net zo schrikbarend als altijd, maar terwijl ik daar zo in een jarenvijftigrok, witte bloes en bijpassende stropdas voor het publiek paradeerde, voelde ik weer die oude vertrouwde opwinding van een optreden. Bij het applaus voor onze voorstelling brak het publiek bijna de tent af; ik tuurde door de felle schijnwerpers de zaal in en zag mijn ouders zitten, die ook heel hard applaudisseerden.

‘Goed gedaan, schat,’ zeiden ze na afloop.

‘Dank je wel,’ zei ik met een glimlach, blozend van plezier.

Toen het tijd was om een paar weken werkervaring te regelen, vatte ik de koe bij de hoorns en schreef een brief aan de beauty-afdeling van Harrods. Hoog inzetten, daar was toch niks mis mee? Mijn vader bracht me erheen toen ik op gesprek moest komen, en tot mijn verbazing werd ik aangenomen. Het was alsof ik in een volslagen andere wereld terecht was gekomen: een en al champagne, oesters en gezichtscreme van La Mer.

‘Ze hebben daar fluwelen kussentjes waar de vrouwen hun sieraden op leggen voordat ze hun haar laten doen!’ vertelde ik ademloos van opwinding aan Suzy. Het was mijn eerste kennismaking met het mondaine leven, en ik vond het geweldig.

Toen ik een paar weken in de grote stad was losgelaten, nam ook mijn sociale leven plotseling een geheel nieuwe wending. Een vriendin van mijn opleiding, Heidi, en ik waren urenlang bezig om elkaars haar en make-up te doen, waarna we tot diep in de nacht gingen dansen in goedkope nachtclubs. We zaten nooit verlegen om aandacht van mannen.

‘Jij zou model moeten worden,’ zeiden de jongens altijd tegen me, maar daar besteedde ik nooit veel aandacht aan. Ik wist dat ik met mijn 1.67 meter veel te klein was, en bovendien wilde ik graag schoonheidsspecialiste worden. Ik vond het leuk om andere vrouwen een goed gevoel over zichzelf te geven en om te zien hoe blij ze waren als ze na een behandeling in de spiegel keken.

In mijn derde jaar betrok ik in Basingstoke een flatje, samen met een andere vriendin, Jo, en toen bestond het leven enkel nog uit school en uitgaan. Jo en ik waren zeker vier uur bezig voor we de stad in gingen. We kochten goedkope jurkjes bij H&M, lieten die krimpen en vermaakten ze zodanig dat we er ons hippieachtige idool Nicole Richie mee naar de kroon konden steken. Ik was voortdurend bezig mijn haar anders te doen, er krullen in te zetten of mijn blonde pony bij te knippen.

Ik was nog net zo zelfverzekerd als altijd, hoewel één ding me dwarszat: mijn kleine borsten. Het waren net twee erwten op een

strijkplank, echt heel zielig, en er zat geen enkele verbetering in. Ik was zo uit proportie dat ik moeite had om kleren te vinden die me goed pasten, en zelfs de bikinibovenstukjes in maat AA, die ik op vakantie droeg, zaten te ruim. Voor iemand die zo van mode hield als ik was het echt heel irritant.

Misschien laat ik ooit mijn borsten wel vergroten, dacht ik. Typisch Katie: voor elk probleem is een oplossing. Je hoeft er alleen maar achter te komen welke en het dan regelen. Het heeft toch geen zin om te gaan zitten klagen?

Nadat ik mijn diploma voor schoonheidsspecialiste had gehaald, ging ik aan de slag in een chique salon in Basingstoke, waar ik gezichtsbehandelingen gaf. Ik was regelmatig in Londen voor een training en begon ook mijn eigen huid volgens professionele maatstaven te verzorgen. Daar moest ik immers mijn brood mee verdienen. Kort daarna was ik in de salon degene die alle Brazilian waxes deed, en al snel had ik genoeg geld gespaard om mijn borsten te laten vergroten naar een bescheiden cup c, waardoor ik meer in proportie was. De ingreep duurde slechts drie uur, waarna ik twee weken moest herstellen. Het ergste was nog wel dat ik het al die tijd zonder mijn geliefde Marlboro Lights moest stellen! Ik vertelde het niet aan mijn ouders, want ik was bang dat die tegen elke vorm van plastische chirurgie zouden zijn, maar aangezien ik toch al altijd push-upbeha's droeg, zagen ze het verschil niet. Ik wel, en ik was er weg van. Ik was echt volkomen gelukkig en zat heerlijk in mijn vel.

Ik vond het werk in de salon geweldig. Ik kreeg extraatjes, zoals zelfbruinende crèmes en manicures, en mijn klanten waren ontzettend leuk, ze werden echt vriendinnen van me. Ik hield van hen allemaal en luisterde altijd naar hun problemen en gaf dan tijdens het waxen en stylen adviezen. Maar na een paar jaar begon ik rusteloos te worden. Ik wilde iets nieuws proberen, dus zegde ik tegen het advies van mijn ouders in mijn baan op en verhuisde ik naar Southampton. Daar ging ik een opleiding volgen om docent schoonheidsbehandelingen te worden en werkte ik parttime in een nogal wilde Spaanse bar waar men klanten aanmoedigde om heel uitda-

gend op de bar te dansen. Ik kreeg iets met een medeleerling, Steve, en besloot aan een plaatselijke schoonheidswedstrijd mee te doen. Toen ik in 2006 tweede werd bij de Miss Winchester-verkiezingen, was ik apetrots. Daarmee werd een kiem bij mij gelegd. Ik was tweeëntwintig en kreeg al jaren van iedereen te horen dat ik model moest worden. Wat weerhield me daar dan van? Ik hield van de spotlights en het sprak mijn gevoel voor avontuur aan. Van de ene fotoshoot naar de andere vliegen, prachtige designerkleden dragen, allerlei spannende mensen ontmoeten, elke dag iets anders doen... Voor een jong meisje uit een dorpje in Hampshire klonk dat reusachtig spannend. Het mocht dan een snoeiharde wereld zijn, ik was slim genoeg om goed voor mezelf te zorgen. Ik had altijd van uitdagingen gehouden en was bereid er zo hard voor te werken als nodig was. Waarom ging ik er dan niet gewoon voor?

In de weken daarna surfte ik op internet langs talloze pagina's vol adviezen en informatie. Ik had geen flauw idee hoe je een modellen carrière moest beginnen, dus ik moest mijn huiswerk doen. Ik was zonder meer te klein voor de catwalk, maar ik was wel geschikt voor catalogus- en advertentiewerk.

Eén ding was duidelijk, en dat was dat ik foto's moest laten maken die ik naar agentschappen en fotografen kon mailen, dus zocht ik online naar een fotograaf. Voor een paar honderd pond kon die goede foto's van me maken. Ik weet niet eens wat mijn beste kant is, dacht ik de avond voor onze afspraak zenuwachtig, terwijl ik in mijn kamer voor de spiegel mijn glimlach oefende. En toen ik in een mooie zwarte avondjurk voor de fotograaf stond en mijn best deed om niet elke keer dat de flits ging met mijn ogen te knipperen, vroeg ik me af of ik het wel goed deed.

Na die shoot zat ik weer uren online, deed mee aan forums, zocht uit waar audities waren en schreef me in bij agentschappen. Je hoort vaak dat modellen op straat worden ontdekt en dat ze dan twee weken later op de cover van de Franse *Vogue* staan, maar dat komt maar zelden met de werkelijkheid overeen. Gelukkig maakte ik me geen illusies. Ik wist dat het succes me niet op een presenteerblaadje zou worden aangereikt, dus was ik voortdurend op